

PROP DE VOSALTRES

LES OBRES DE MISERICÒRDIA (I)

La font de la Misericòrdia

La celebració del Jubileu de la Misericòrdia ens recorda que la invitació de Jesús a ser misericordiosos com el Pare del Cel (Lc 6,36) no és quelcom secundari en la vida cristiana. Ací es troba la perfecció a què Jesús ens crida en el Sermó de la Muntanya (Mt 5,48). Tant en una exhortació com en l'altra, el Pare del Cel constitueix el model i la font d'eixa actitud que el deixeble està cridat a viure. De fet, sant Tomàs d'Aquino afirma que la misericòrdia és un atribut que en la seua plenitud únicament es pot predicar de Déu. La font de la misericòrdia de Déu està en el seu amor cap a nosaltres: s'apiada de nosaltres perquè ens estima com quelcom seu. Com ens porta en el cor perquè ens ha creat i en Jesucrist ens ha cridat a ser els seus fills, no es cansa de compadir-se de nosaltres. Eixe sentiment que té en el seu cor es manifesta en la disponibilitat per al perdó dels nostres pecats.

Davant d'eixa bondat de Déu, la nostra actitud no pot ser altra que reconèixer les debilitats i demanar perdó per les nostres culpes. El papa sant Joan Pau II, en l'encíclica *Veritatis Splendor* recordava que «és inacceptable l'actitud de qui fa de la seua pròpia debilitat el criteri de la veritat sobre el bé, de manera que es pugua sentir justificat per si mateix, inclús sense necessitat de recórrer a Déu i a la seua misericòrdia» (núm. 104).

L'amor de Déu, que es manifesta en el seu perdó, no queda fora de nosaltres, sinó que ens transforma, canvia el nostre cor i el fa més semblant al seu, perquè ens dóna una capacitat immensa per a l'amor. Açò es pot entendre fàcilment si reflexionem sobre una experiència que tots haurem viscut alguna vegada. Si recordem aquelles situacions en què ens hem sentit estimats o a les persones que ens estimen, sentim com en el nostre cor es desperta una força immensa per estimar.

Quan ens sentim volguts, creixem en l'amor. En açò consisteix l'essencial de l'experiència cristiana: és verdaderament cristià no sols aquell que ho diu de paraula, sinó qui ha «conegut l'amor que Déu ens té i hi hem cregut» (1Jn 4,16). Conèixer l'amor és quelcom més que saber que Déu ens estima: consisteix a haver experimentat eixe amor de Déu en la nostra vida perquè hem estat perdonats. Creure en l'amor és quelcom més que una actitud sentimentalista en la relació amb els altres: es tracta de fer de l'amor la norma de la nostra vida. Pot ser misericordiós amb els altres qui ha conegut l'amor i la misericòrdia de Déu en la seua vida.

Ja hem indicat que la misericòrdia de Déu amb nosaltres es manifesta en el perdó dels pecats. La veritat de la nostra misericòrdia cap als altres implica estimar-los com a quelcom nostre, perquè els portem al cor, desitjar per a ells el que és bo i no quedar-nos indiferents davant de les necessitats dels qui es troben en situacions de pobresa, sinó apiadar-nos posant en pràctica les obres de misericòrdia que constitueixen un camí segur de santedat.

Amb el meu afecte i la meua benedicció.

† **Enrique Benavent Vidal**
Bisbe de Tortosa

APUNTS PER A L'ANÀLISI

PACIFICAR L'ÀNIMA I EL MÓN

La pau es diu de moltes maneres (II)

És bo ampliar el discurs sobre la pau i transcendir algunes presentacions molt reduccionistes d'aquest valor, que pràcticament el redueixen a l'absència de guerra o de conflicte.

Hi ha, en primer lloc, la pau corporal que és l'ordre harmoniós de les seves parts. Un cos malalt és un cos en guerra, en conflicte que, generalment, crida a través del dolor i fa palès el seu malestar al jo conscient. Hi ha pau corporal quan no percebem el cos, ni cap de les seves parts o extremitats, quan ens movem, correm o dansem sense adonar-nos que vivim en un cos i que ens comuniquem a través d'ell. Quan el cos està en guerra, crida i el seu crit és el dolor, la fiblada de dolor.

La pau amb el propi cos comença amb un gest tan quotidià com el de mirar-se al mirall sense disgus-

tar-se per la pròpia imatge, figura, alçada i pes. Fàcil de dir, però molt difícil de realitzar. Rarament es troba algú que se senti totalment complagut amb la imatge que veu de si mateix a l'altra banda de l'espill.

Ens obsessionem en l'adolescència per forçar abans de temps un bigoti i en la maduresa ens obsessionem per dissimular les canes. L'acceptació del propi cos prepara el camí per a la plena harmonia amb un mateix.

Per assolir aquesta pau amb el propi cos, cal aprendre a respirar. Respirar és inspirar el Tot, exhalar la Unitat i viure en connexió amb el conjunt de la realitat. Ajuda per a això la pràctica de la respiració diafragmàtica, asseure's a contemplar, a passejar o a recitar pausadament i repetidament

una antífona, jaculatòria o mantra. Són diverses vies per a deixar que aflori a la superfície de la consciència el millor del nostre fons. O dit d'una altra manera, és un mode de submergir-nos en el Misteri que habita en totes les coses.

Per assolir aquesta salut amb el propi cos, cal una dieta equilibrada, una exercitació adequada i una bona ració de repòs al dia.

Repòs no s'ha d'associar a peresa, apatia o desgana. Reposar és estar alerta, a l'escolta, però sense estar enfaixat; és deixar-se portar pel vent que tensa les veles; però sense deixar-se arrossegar pel corrent. És la distensió.

Francesc Torralba
Doctor en Teologia

PALABRAS DE VIDA

LAS OBRAS DE MISERICORDIA (I)

La fuente de la Misericordia

La celebració del Jubileu de la Misericòrdia nos recuerda que la invitación de Jesús a ser misericordiosos como el Padre del Cielo (Lc 6,36) no es algo secundario en la vida cristiana. Aquí se encuentra la perfección a la que Jesús nos llama en el Sermón de la Montaña (Mt 5,48). Tanto en una exhortación como en otra, el Padre del Cielo constituye el modelo y la fuente de esa actitud que el discípulo está llamado a vivir. De hecho, santo Tomás de Aquino afirma que la misericordia es un atributo que en su plenitud únicamente se puede predicar de Dios. La fuente de la misericordia de Dios está en su amor hacia nosotros: se apiada de nosotros porque nos ama como algo suyo. Como nos lleva en el corazón porque nos ha creado y en Jesucristo nos ha llamado a ser sus hijos, no se cansa de compadecerse de nosotros. Ese sentimiento que tiene en su corazón se manifiesta en la disponibilidad para el perdón de nuestros pecados.

Ante esa bondad de Dios, nuestra actitud no puede ser otra que reconocer las debilidades y pedir perdón por nuestras culpas. El papa san Juan Pablo II, en la encíclica *Veritatis Splendor* recordaba que «es inaceptable la actitud de quien hace de su propia debilidad el criterio de la verdad sobre el bien, de manera que se pueda sentir justificado por sí mismo, incluso sin necesidad de recurrir a Dios y a su misericordia» (n.º 104).

El amor de Dios, que se manifiesta en su perdón, no queda fuera de nosotros, sino que nos transforma, cambia nuestro corazón y lo hace más semejante al suyo, porque nos da una capacidad inmensa para el amor. Esto se puede entender fácilmente si reflexionamos sobre una experiencia que todos habremos vivido alguna vez. Si recordamos aquellas situaciones en las que nos hemos sentido amados o a las personas que nos aman, sentimos cómo en nuestro corazón se despierta en nosotros una fuerza inmensa para amar. Cuando nos sentimos queridos, creemos en el amor. En esto consiste lo esencial de la experiencia cristiana: es verdaderamente cristiano no sólo aquel que lo dice de palabra, sino quien «ha conocido el amor y ha creído en él» (1Jn 4,16). Conocer el amor es algo más que saber que Dios nos ama: consiste en haber experimentado ese amor de Dios en nuestra vida porque hemos sido perdonados. Creer en el amor es algo más que una actitud sentimentalista en la relación con los demás: se trata de hacer del amor la norma de nuestra vida. Puede ser misericordioso con los demás, quien ha conocido el amor y la misericordia de Dios en su vida.

Ya hemos indicado que la misericordia de Dios para con nosotros se manifiesta en el perdón de los pecados. La verdad de nuestra misericordia hacia los demás implica amarles como algo nuestro, porque los llevamos en el corazón, desear para ellos lo que es bueno y no quedarnos indiferentes ante las necesidades de quienes se encuentran en situaciones de pobreza, sino apiadarnos poniendo en práctica las obras de misericordia que constituyen un camino seguro de santidad.

Con mi afecto y mi bendición.

† Enrique Benavent Vidal
Obispo de Tortosa

XXXI Trobada infantil diocesana en el Jubileu de la Misericòrdia

El diumenge 24 d'abril se celebrà la Trobada del Moviment Infantil Diocesà, emmarcada en el Jubileu de la Misericòrdia. Van arribar autocars de diferents pobles de la diòcesi, amb catequistes, xiquets/es, mossens i alguns pares; més de cinc-centes persones.

A l'absis de la Catedral, després d'algunes activitats lúdiques amb animació, Mn. Tomàs Mor, consiliari del MID, explicà als xiquets que estàvem celebrant l'Any del Perdó i de la Misericòrdia. Tot seguit fou escenificat l'Evangeli del «Bon Samarità» i la presentació de les obres de misericòrdia, d'una manera molt pedagògica.

A continuació la salutació del Sr. Bisbe i començà la processó per celebrar l'Eucaristia a la Catedral.

Després de renovar les promeses del baptisme, unes catequistes i xiquets van fer les pregàries. Tot seguit la col·lecta i les ofrenes també a càrrec de cate-

quistes i xiquets, mentre cantàvem: «Todo por Jesús.»

L'acció de gràcies de la comunió va fer-la un prevere, en la que va tenir presents els pares, catequistes, mossens, amics i un record especial per la Gna. M.ª Jesús, qui dedicà la seua vida al Senyor. Fou una gran col·laboradora del MID, però aquest any ja no hi és present entre nosaltres. Gràcies, Senyor, per donar-nos persones que ens ajuden a descobrir-te.

A continuació, el Sr. Bisbe donà les gràcies a pares, catequistes i a tots els qui havíem participat en l'Eucaristia. Amb l'himne del MID: «Endavant, els amics de Jesús sempre endavant», acabà la celebració.

Tot seguit ens vam desplaçar al Seminari per continuar les activitats. Havent dinat començà la part festiva. Una gimcana, un festival i com a conclusió de la Jornada, l'himne del MID.

La valoració fou molt positiva, en la qual podríem remarcar l'acompanyament del Sr. Bisbe al llarg de tota la jornada, la tasca dels mossens i catequistes, l'organització i tots els joves col·laboradors, la part musical en la celebració de la Missa i el bon comportament dels xiquets i xiquetes, destacant sobretot el seu silenci durant l'Eucaristia.

Donem gràcies a Déu per aquestes trobades i fins al proper any.

Maria Joana Querol

Festa del Perdó

El dissabte 23 d'abril, els nens i nenes d'aquest any de primera comunió a les parròquies de la Terra Alta ens hem trobat a Corbera d'Ebre.

A les 10 del matí, 45 nens i nenes juntament amb els mossens, catequistes i alguns pares ens vam trobar per iniciar, amb un joc, el camí fins a Santa Madrona. Allí vam saludar la santa amb una pregària, després cants i jocs que ens portaren al dinar i a les tres de la tarda vam començar la celebració del sagrament de la Penitència.

A les 4 de la tarda, amb el cant de l'«*Hora dels adéus*» i la foto de grup, ens acomiadàvem amb l'a-

legria de la celebració de la Confessió per preparar-nos per a la primera comunió en els pobles.

Mn. Jordi Centelles
Arxiprest de la Terra Alta

LA VEU DEL PAPA FRANCESC

Misericòrdia i correcció

Parlant de la misericòrdia divina, hem evocat diverses vegades la figura del pare de família que estima els seus fills, els ajuda, es preocupa per ells, els perdona. I com a pare, els educa i els corregeix quan s'equivoquen, afavorint el seu creixement en el bé.

És així que se'ns presenta Déu en el primer capítol del profeta Isaïes, en el qual el Senyor, com un pare afectuós però també atent i sever, s'adreça a Israel acusant-lo d'infidelitat i de corrupció, per portar-lo al camí de la justícia.

Déu, mitjançant el profeta, parla al poble amb l'amargor d'un pare decebut: ha fet créixer els seus fills i ara s'han rebel·lat contra ell. Tot i estar ferit, Déu deixa que l'amor parli, i fa una crida a la consciència d'aquests fills degenerats perquè es penedeixin i es deixin estimar altra vegada. Això és el que fa Déu! Ve al nostre encontre perquè ens deixem estimar per ell, pel nostre Déu.

Déu reclama al seu poble: «Us heu equivocat de camí». Amb afecte i amb amargor diu el «meu» poble. Déu no ens rebutja mai; nosaltres som el seu poble. I així

és Déu: mai, mai no ens rebutja! Sempre diu: «Fill, vine». I aquest és l'amor del nostre Pare; aquesta és la misericòrdia de Déu. Tenir un pare així ens dóna esperança, ens dóna confiança. Aquesta pertinença hauria de ser viscuda en la confiança i en l'obediència, amb el coneixement que tot és do que ve de l'amor del Pare.

I aquest és el camí de la misericòrdia divina: Déu no ens tracta d'acord amb les nostres culpes (cf. Sl 103,10). El càstig es converteix en l'instrument per a provocar la nostra reflexió.

(Dimecres, 2 de març de 2016.)

Visita pastoral a Alfara de Carles

El dissabte 23 d'abril, com a cloenda de la Visita pastoral del nostre bisbe Enrique, tot el poble d'Alfara es vestí de festa per celebrar la Missa estacional i una efemèride molt especial: la rebuda al poble, l'entrada processional, benedicció i entronització de la Mare de Déu dels Ports que acompanyant al titular de la parròquia, sant Agustí, serà d'ara endavant copatrona del poble.

A primera hora de la tarda, el Sr. Bisbe fou rebut pel Consistori municipal presidit pel Sr. Alcalde. Van tenir una animada conversa analitzant possibilitats d'ajut financer per emprendre les obres que precisa l'església parroquial. Posteriorment es van traslladar al mirador dels Ports on pogueren contemplar una vista del massís que a partir d'avui dóna nom a la Mare espiritual dels «aufarencs».

Acompanyats per la banda municipal de Paüls, el poble es traslladà a les primeres cases per rebre amb

aplaudiments al grupet de persones que sostenien la peanya de la Mare de Déu que, poc a poc, avançava per trobar-se amb la multitud que l'acclamava.

Després d'una pregària de benvinguda es començà el trasllat processional fins a l'Església. El recorre-

gut enfilà els carrers principals que vestien ornats amb flors i plantes de tots els veïns i també lluien domasos als balcons amb la imatge de la Verge dels Ports. A la porta de l'església, els veïns van engalanar el terra amb una catifa de benvinguda. Al ser trepitjada per la Mare de

Déu esclatà una traca que s'uní sorollosament al volteig de les campanes.

Dintre l'església es beneí la imatge i s'entronitzà al lloc preparat al primer altar lateral. Els fidels van rebre una estampa de la imatge i vam poder pregar per primera vegada recitant les frases de lloança a la Mare. Amb aquestes emocions prèvies la Missa estacional, presidida pel Sr. Bisbe i concelebrada pel rector, Mn. Javier Vilanova, el M.I. Pasqual Centelles, Mn. Rafel Prades i acompanyats pel diaca permanent Mn. Jesús, fou molt participada, viscuda i animada per la coral de Paüls que es volgué afegir desinteressadament a la gran festa del seu poble veí.

Per cloure la festa, més de dos-cents veïns, familiars i amics es reuniren en un sopar popular que, animadament, embolcallà tots els comentaris del poble sobre la diada viscuda.

Mn. Javier Vilanova

Paella solidària a benefici de Mans Unides d'Amposta

El diumenge 17 d'abril, el grup de voluntàries de Mans Unides d'Amposta organitzà, igual que altres anys, una paella a benefici dels projectes diocesans de desenvolupament social al tercer món.

Més de cinc-cents persones participaren d'aquest acte solidari. El total recaptat, descomptades despeses, ha estat de tres mil dos-cents

noranta-sis amb setanta-cinc euros (3.296,75 €) que aniran destinats als projectes que aquest any ha sol·licitat la delegació diocesana.

Fa uns dies el grup de voluntàries de Mans Unides ha presentat el resum anual del 2015 on hi consta una recaptació de 15.858,96 € al llarg de tot aquest any passat.

Ramon Font

AGENDA

- ▶ **Del 13 al 15.** Tortosa, Parròquia de Sant Blai, Visita Pastoral.
- ▶ **Divendres 17.** Cervera del Maestre, 19.30 h, Confirmacions.
- ▶ **Dissabte 18.** Campament d'Alcocebre, Assemblea d'Acció Catòlica General. / Pinell de Brai, 19.30 h, Missa Estacional i Visita Pastoral.
- ▶ **Diumenge 19.** Tortosa, Parròquia de Sant Blai, 12 h, Missa Estacional. / Vinaròs, Parròquia de Santa Maria Magdalena, 18 h, Confirmacions.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

13. □ Dilluns (lit. hores: 3a setm.) [1R 21,1-16 / SI 5 / Mt 5,38-42]. Sant Antoni de Pàdua (†1231), prevere franciscà i doctor de l'Església, nat a Lisboa, patró del ram de la construcció; sant Fandila, prevere; sant Aventí, màrtir; santa Aquilina, verge.

14. ■ Dimarts [1R 21,17-29 / SI 50 / Mt 5,43-48]. Sant Eliseu, profeta (s. ix aC); santa Digna, vg. i mr.

15. ■ Dimecres [2R 2,1.6-14 / SI 30 / Mt 6,1.6.16-18]. Santa Maria Miquela del Santíssim Sagrament (Madrid 1809 - València 1865), verge fund. adoratrius a Madrid (AESC,

1850); sant Bernat d'Aosta, prev. (†1081), patró dels muntanyencs i els muntanyistes; santa Benilde, mr.; santa Germana Cousin, vg.; sant Bernard de Menthon, rel.

16. ■ Dijous [Sir 48,1-15 / SI 96 / Mt 6,7-15]. Sant Quirze (o Quirc, Quiri o Quir) i la seva mare Julita, mrs. (s. iv); sant Ferriol, prev. i mr.; sant Ilpidi, mr; santa Lutgarda, vg.

17. ■ Divendres [2R 11,1-4.9-18.20 / SI 131 / Mt 6,19-23]. Sant Gregori Barbarigo, bisbe de Bèrgam i de Pàdua (s. xvii); santa Emília Violar, vg. fund. (1856); beat Pau Burali, bisbe.

18. ■ Dissabte [2Cr 24,17-25 / SI 88 / Mt 6,24-34]. Sants Marc i Marcel·lià, germans màrtirs a Roma; santa Marina, verge i màrtir; sants Ciríac i Paula, verge, germans i màrtirs.

19. ■ Diumenge vinent, XII de durant l'any (lit. hores: 4a setm.) [Za 12,10-11 / SI 62 / Ga 3,26-29 / Lc 9,18-24]. Sant Romuald (s. x-xi), abat, nascut a Ravenna, fundador camaldulencs (EC, 980); sants Gervasi (o Gervàs) i Protasi, màrtirs; santa Aurora, verge i màrtir; santa Juliana Falconieri, verge servita (†1341).

Diuenge XI de durant l'any

COMENTARI

▶ Lectura del segon llibre de Samuel (2Sa 12,7-10.13)

En aquells dies, Natan digué a David: «Això diu el Senyor, Déu d'Israel: Jo t'he ungit rei d'Israel, i t'he salvat de les mans de Saül. He posat als teus braços la filla del teu senyor i les seves dones, t'he donat el poble d'Israel i de Judà i, si tot això fos poc, encara estava disposat a afegir-hi altres favors. ¿Per què, doncs, has menyspreat el Senyor cometent això que és malvist per ell? Has fet matar Urias, l'hitita; has pres per esposa la seva dona, i a ell l'has fet matar amb l'espasa dels ammonites. Per això, ja que tu m'has menyspreat prenent per esposa la dona d'Urias, l'hitita, l'espasa no s'apartarà mai més de casa teva.» David digué a Natan: «He pecat contra el Senyor.» Natan li respongué: «Està bé: el Senyor passa per alt el teu pecat; no moriràs.»

▶ Salm responsorial (31)

R. *Senyor, m'heu perdonat la culpa comesa.*

Feliç el qui ha estat absolt de la falta / i ha vist sepultat el seu pecat. / Feliç l'home a qui el Senyor no té en compte la culpa, / qui dintre seu ja no manté l'engany. R.

M'he decidit a reconèixer la falta, / no us he amagat més el meu pecat. / Tan bon punt m'ho he proposat, / Senyor, m'heu perdonat la culpa comesa. R.

En vós he trobat el meu recer, / vós em guardeu del perill. / Tothom celebra al voltant meu / el goig de veure'm lliure. R. Alegreu-vos, justos, celebren el Senyor; / homes rectes, aclameu-lo. R.

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Galàcia (Ga 2,16.19-21)

Germans, sabeu que ningú no pot ser just perquè hagi complert les obres que mana la Llei, sinó només perquè ha cregut en Jesucrist. Per això nosaltres, jueus, hem cregut en Jesucrist, perquè ens faci justos, no el compliment de les obres de la Llei, sinó el fet d'haver cregut en Crist, ja que Déu no hauria pogut absoldre ni un sol home, si calia haver complert les obres que mana la Llei. Jo, per obra de la Llei, vaig morir pel que fa a la Llei, a fi de viure per a Déu. Estic clavats a la creu juntament amb Crist. La vida que ara visc, ja no és la meua; és Crist que viu en mi. La vida que ara visc en aquesta carn, la visc gràcies a la fe en el Fill de Déu, que m'ha estimat i s'ha entregat ell mateix per mi. No vull refusar la gràcia de Déu: Si algú pogués ser just per obra de la Llei, Crist hauria mort inútilment.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluç (Lc 7,36-8,3) (Versió abreujada)

En aquell temps, un fariseu invità Jesús a menjar amb ell. Jesús, doncs, anà a casa del fariseu i es posà a taula. Hi havia al poble una dona que portava una vida pecadora. Quan sabé que Jesús era a taula a casa del fariseu, hi anà amb un gerrer d'alabastre ple de perfum, i es quedà enrere plorant als peus de Jesús. Amb les llàgrimes començà de mullar-li els peus, i els hi eixugava amb els cabells; després li besava els peus i els hi unguia amb perfum. El fariseu que havia convidat Jesús, en veure això, pensà: «Aquesta dona que el toca és una pecadora. Si ell fos profeta, sabria qui és i quina vida porta.» Jesús li digué: «Simó, t'he de dir una cosa.» Ell li contestà: «Mestre, digueu.» Jesús continuà: «Dos homes devien diners a un prestador: l'un li devia cinc-centes monedes de plata, i l'altre, cinquanta. Cap d'ells no tenia res per pagar, i el prestador els perdonà el deute. ¿Quin d'aquests et sembla que l'estimarà més?» Simó li respongué: «Jo diria que aquell a qui ha perdonat el deute més gran.» Jesús li diu: «És així mateix.» Llavors Jesús es girà cap a la dona i digué a Simó: «¿Veus aquesta dona? Quan he entrat a casa teua, tu no m'has donat aigua per rentar-me els peus, però ella me'ls ha rentat amb les llàgrimes i me'ls ha eixugat amb els cabells; tu no m'has rebut amb un bes, però ella, d'ençà que he entrat, no para de besar-me els peus; tu no m'has ungit el cap, però ella m'ha ungit els peus amb perfum. Per això et dic: Has vist que aquesta dona estima molt i és que eren molts els pecats que li han estat perdonats, però quan no hi ha tant a perdonar, no hi ha tant amor.» Després digué a la dona: «Els teus pecats et són perdonats.» Els altres que eren a taula començaren a pensar: «¿Qui és aquest, que fins i tot perdona els pecats?» Digué encara a la dona: «La teua fe t'ha salvat. Ves-te'n en pau.»

▶ Lectura del segundo libro de Samuel (2Sam 12,7-10.13)

Después del pecado de David, el profeta Natán fue a su encuentro y le dijo: «¡Tú eres ese hombre! Esto dice el Señor, Dios de Israel: Yo te ungi por rey de Israel y te libré de las manos de Saúl; te he dado la casa de tu señor y puse en tus brazos las mujeres de tu señor, y te he dado la casa de Israel y de Judá, y, por si esto fuera poco, te añadiré todavía más. Entonces, ¿por qué has despreciado al Señor haciendo lo que le desagrada? Mataste con la espada a Urias, el hitita, y tomaste por esposa a su mujer. Tú lo mataste con la espada de los amonitas. Por eso, no se apartará nunca de tu casa la espada, por haberme despreciado y haber tomado por esposa a la mujer de Urias, el hitita. David dijo a Natán: «He pecado contra el Señor». Entonces Natán dijo a David: «El Señor, por su parte, ha perdonado tu pecado. No morirás.»

▶ Salmo responsorial (31)

R. *Perdona, Señor, mi culpa y mi pecado.*

Dichoso el que está absuelto de su culpa, / a quien le han sepultado su pecado; / dichoso el hombre a quien el Señor / no le apunta el delito. R.

Había pecado, lo reconocí, / no te encubrí mi delito / propuse: «Confesaré al Señor mi culpa», / y tú perdonaste mi culpa y mi pecado. R.

Tú eres mi refugio, / me libras del peligro, / me rodeas de cantos de liberación. R.

Alegraos, justos, y gozad con el Señor; / aclamadlo, los de corazón sincero. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Gálatas (Gál 2,16.19-21)

Hermanos, sabemos que nadie se justifica por las obras de la ley, sino por la fe en Jesucristo; nosotros creemos en Cristo Jesús para ser justificados por la fe de Cristo, no por las obras de la ley; porque nadie será justificado por las obras de la ley. Pues yo, por la ley, he muerto a la ley, a fin de vivir para Dios.

Estoy crucificado con Cristo; y ya no vivo yo, pues es Cristo el que vive en mí.

Mi vida presente la vivo en la fe en el Hijo de Dios, el cual me amó y se entregó a sí mismo por mí.

No rechazo la gracia de Dios; pues si la justicia se obtiene por la ley, entonces Cristo murió inútilmente.

▶ Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 7,36-8,3) (Versión abreviada)

En aquel tiempo un fariseo invitó a Jesús a comer con él. Jesús fue a su casa y se puso a la mesa.

Había en la ciudad una mujer pecadora, la cual, al enterarse de que Jesús estaba a la mesa en casa del fariseo, se presentó allí con un vaso de alabastro lleno de perfume, se puso detrás de él a sus pies, y, llorando, comenzó a regarlos con sus lágrimas y a enjugarlos con los cabellos de su cabeza, los besaba y unguía con el perfume.

El fariseo que le había invitado, al verlo, se decía: «Si éste fuera profeta, conocería quién y qué clase de mujer es la que lo toca. ¡Una pecadora!»

Jesús manifestó: «Simón, tengo que decirte una cosa». Y él: «Maestro, di». «Un prestamista tenía dos deudores; uno le debía diez veces más que el otro. Como no podían pagarle, se lo perdonó a los dos. ¿Quién de ellos le amará más?» Simón respondió: «Supongo que aquel a quien perdonó más». Jesús le dijo: «Has juzgado bien.»

Y, volviéndose hacia la mujer, dijo a Simón: «¿Ves a esta mujer? Yo entré en tu casa y no me diste agua para los pies; ella, en cambio, ha bañado mis pies con sus lágrimas y los ha enjugado con sus cabellos. Tú no me diste el beso; pero ella, desde que entró, no ha cesado de besar mis pies. Tú no me pusiste unguento en la cabeza, y ésta ha unguido mis pies con perfume. Por lo cual te digo que si ama mucho es porque se le han perdonado sus muchos pecados. Al que se le perdona poco ama poco.»

Y dijo a la mujer: «Tus pecados te son perdonados.» Los invitados comenzaron a decirse: «¿Quién es éste que hasta perdona los pecados?»

Él dijo a la mujer: «Tu fe te ha salvado; vete en paz.»

Visc jo, però és Crist qui viu en mi

Tot i conèixer que era *la muller d'Urias*, David va jeure amb Betsabé i tramà la mort d'Urias en combat (2Sa 11). L'intent de crim perfecte no enganya Déu: *Has menyspreat el Senyor!*

Tot i això *el Senyor, que unguí David rei d'Israel*, es mostra fidel i disposat a afegir-hi altres favors, d'entre els quals cal destacar el seu perdó.

El Senyor passa per alt el teu pecat.

Pau predica que la fe en el perdó misericordiós de Déu és l'única via de salvació. *Ningú no pot ser just per complir les obres que mana la Llei, sinó només perquè ha cregut en Jesucrist.*

L'argument clàssic per impulsar a complir la Llei s'ha tornat en contra (Dt 27,26): «*Maleït el qui no observi totes les prescripcions de la Llei*» (totes i sempre!). Però el fet és que ningú *observa totes les prescripcions de la Llei*: llavors resulta que tothom resta abocat a la maledicció!

Crist és l'únic que salva. La fe i el baptisme són la connexió que ens incorpora a Crist. Les obres d'amor són el certificat de la bona connexió.

El *menjar* emmarca el diàleg entre *un fariseu i Jesús*, introduït per l'entrada en escena d'una *dona pecadora*. El que per al fariseu és contacte que fa impur, per a Jesús és acolliment misericordiós.

El fariseu pensà: Si fos profeta, sabria que aquesta dona és pecadora. Jesús sí ho sap, però situa la qüestió a un altre nivell.

Sota sospita, més encara que la dona pecadora, hi és posat Jesús en qui es fixa Simó. Ja a la perícopa anterior Jesús s'havia presentat com *a amic de publicans i pecadors*.

Aquesta dona estima molt: els gestos d'amor no són causa sinó senyal del perdó rebut. Jesús no la perdona perquè prèviament ella *ha estimat molt*, sinó que el senyal de què se li ha perdonat molt (i ella n'és conscient) és que expressa l'agraïment amb gestos; acomplint-se la dita de què *estima més aquell a qui se li ha perdonat més*.

Mn. José Luis Arín